

nær. Dette anvendt paa den Betragtning af Landstingets Stilling til de enkelte Sager, som jeg haaber, at Thingets ærede Medlemmer ville holde fast paa og i paakommende Tilfælde gjøre gjældende, kan jeg dog ikke være enig med den ærede Landstingsmand, som idag har aabnet Forhandlingerne (Bjerring), i, at den Sætning i Grundloven, at Finantsloven først skal forelægges for Folkethinget, ikke skulde have anden Betydning, end den simple Ordlyd medfører. Jeg troer, at denne Sætning har aldeles nødvendige Conseqventer, at den medfører en forskjellig Stilling for Thingene med Hensyn til Finantslovens Behandling, som ingenlunde finder Sted med Hensyn til hele det øvrige Lovgivningsarbejde. Med Hensyn til alle øvrige Love har Landstinget den samme Ret og den samme Pligt som Folkethinget, og jeg troer, at vi ere komne til Resignationens yderste Grændse, naar vi gjentagne Gange, for ikke at tage det Ansvar paa os, at vigtige Love aldeles skulde falde bort, have — uden at værne om vor fulde Ret til at deeltage i Forhandlingerne og uden at opfylde vor Pligt til at bidrage alt Bort til, at Lovene kunne faae den best mulige Skikkelse — givet vor Stemme til saadanne Love, og Folgen deraf er i flaaende Exempler bleven oplyst idag af den nævnte ærede Taler. Men ved selve Finantslovens Behandling troer jeg det ligger i selve Sagens Natur, at en fuldstændig Behandling ikke vel er mulig her i Thinget, da det er en Lov, der skal komme ud, og man altsaa ikke kan berolige sig ved, at naar fuldstændig Enighed mellem Thingene ikke opnaaes, saa ligger Sagen hen; jeg troer, at det ligger i Sagens Natur, at det Thing, hvor Finantsloven først forelægges, maa faae den væsentligste Andeel i Behandlingen, og navnlig hele Detaillen af Sagen. Min Opfattelse af Landstingets Stilling til Finantsloven behøver jeg ikke at gaa nærmere ind paa, da jeg kan henvise til, hvad jeg i flere foregaaende Sessjoner derom har udtalt, og jeg desuden aldeles kan henholde mig til en høitæret Landstingsmand fra Kjøbenhavn (Madvig), hvis Bemærkninger ogsaa ere tiltraadte af den høitagtede Indenrigsminister. Naar jeg i Korthed skal reasumere disse Be-

trægtninger, idet jeg ganske vil see bort fra den politiske Betydning, der ligger i Finantslovens Behandling, forsaavidt den aabner en Mulighed for Stattenægtelse, Noget der under de nu bestaaende Forhold har mindre praktisk Betydning, saa vil jeg betragte Landstingets Behandling af Finantsloven som en aarvaagen Revision deraf, hvort der indeholdes en Garantii for, at Rigsdagen ikke overstrider Grændsen for sin Myndighed, at den ikke under Form af et Forslag i Finantsloven, hvor det kongelige Veto ikke har praktisk Betydning, gjør Indgreb i andre Brancher af Statsmyndigheden, at den ikke administrerer, men ogsaa den anden og meget vigtige Side af Sagen vil jeg fremhæve, at Landstinget i paakommende Tilfælde kan være Opmand mellem Folkethinget og Regjeringen, og denne vigtige Side har Landstinget desværre og — jeg skylder Sandheden at tilføie — heller ikke Regjeringen tilstrækkelig søgt at opretholde. Jeg troer, det bør udtales, at Regjeringen staaer ingenlunde værgeløs med Hensyn til Finantsloven ligeoverfor Folkethinget (Hør!), fordi den ikke kan tilraade Hans Majestæt at nægte sin Sanction til denne Lov; det er ikke Regjeringens Opgave at gjøre Alt for at komme til Enighed med Folkethinget; thi det staaer i dens Magt ved at bestride og modsætte sig enkelte Punkter — det være sig nu i finantstel Henseende, og her er det jo noget misliger, eller ialtsald med Hensyn til den rette Opfattelse af Finantslovens Begrændsning — det staaer i Regjeringens Magt, siger jeg, naar Finantsloven kommer til Landstinget, at andrage paa Forandring. At dette ikke er skeet, uagtet der ofte dertil har været Anledning, er vistnok en medvirkende Årsag til, at vi i den Henseende ere komne til at betyde saa Lidet. Den ærede Landstingsmand (Bjerring), der aabnede Forhandlingerne, begyndte med at anfille en Sammenligning mellem de forskjellige Sessjoner, men jeg kan dog ikke skjønde rettere, end at det, hvori han satte Forskiellen mellem de tidligere og de senere Sessjoner, nemlig at vi før brugte 6 Uger til Finantslovens Behandling, men nu kun 14 Dage eller 3 Uger, at vi før havde nedsat Udvalg, men at dette ikke er skeet i de sidste Ses-